



INFO PH

Nr.9/ Septembrie 2021

*Newsletter editat de
Casa Corpului Didactic Prahova*



ISSN: 2285-2352

ISSN-L: 2285-2352

CUPRINS

DESPRE CENTRELE DE DOCUMENTARE ȘI INFORMARE SAU ÎN CĂUTAREA PROPRIEI IDENTITĂȚI PROFESIONALE, <i>bibl. Mihaela Oana Niculescu, CCD Prahova</i>	2
STEPHEN HAWKING, <i>bibl. Teodorescu Corina, C. N. "Nichita Stănescu", Ploiești</i>	5
GÂNDURI DESPRE CARTE!, <i>bibl. Arhire Cristina-Carmen, Colegiul "Mihail Cantacuzino" Sinaia; ...</i>	10
IOAN SLAVICI, <i>bibl. Bulgaru Gabriela, Colegiul Tehnic Forestier Câmpina</i>	12
BIBLIOTECA TRADIȚIONALĂ vs. BIBLIOTECA DIGITALĂ, <i>bibl. Vasile Elena, L.T. "Toma Socolescu", Ploiești</i>	14
BIBLIOTECA ȘCOLARĂ ÎN VREMEA PANDEMIEI, <i>bibl. Mehedinți Cornelia-Nicoleta, L.T.S. „Sfântul Apostol Andrei”, Ploiești</i>	16
POTRIVIND CUVINTE CU TUDOR ARGHEZI, <i>bibl. Ivan Ioana – Bianca, L.T., Aurel Vlaicu”, Breaza</i>	20
COMPORTAMENTUL INFORMAȚIONAL AL UTILIZATORILOR SERVICIILOR INFO-DOCUMENTARE, <i>bibl. Minea Elena, L.T.E. "Elie Radu", Ploiești</i>	22
SPIRIT ROMÂNESC ÎN CREAȚIA LUI VASILE ALECSANDRI, <i>prof. Ploscaru Georgeta-Camelia, Șc. Gimn., comuna Târgșoru Vechi</i>	29
TEATRUL – METODĂ EDUCAȚIONALĂ, <i>bibl. Neculai Nicolette, Colegiul de Artă "Carmen Sylva", Ploiești</i>	32

DESPRE CENTRELE DE DOCUMENTARE ȘI INFORMARE SAU ÎN CĂUTAREA PROPRIEI IDENTITĂȚI PROFESIONALE

Niculescu Mihaela-Oana, bibliotecar Casa Corpului Didactic Prahova

Din păcate, centrele de documentare și informare, destinate a fi spații de învățare și de loisir, moderne, dotate cu tehnologie care să permită accesul la resurse electronice, dar și de organizare de activități / lecții interactive sau prin apel la TIC, nu au reuși în totalitate, să se impună în mentalul colectiv, ca entități distincte de milenarele biblioteci. De aceea, am considerat că este util să readuc în discuție o scurtă prezentarea a rolului, funcțiilor și misiunii acestor structuri infodocumentare. Despre asemănările și diferențele fundamentale sau minore (depinde de perspectiva fiecăruia, deseori, subiectivă), dintre aceste două structuri documentare, rămâne la latitudinea și experiența (rezultată din interacțiunea cu aceste medii documentare), fiecăruia dintre cititori să judece.

Potrivit legislației specifice, în vigoare (O.M. Nr. 5556/07/10/2011, Art. 6), *centrul de documentare și informare, este o structură infodocumentară modernă, un centru de resurse pluridisciplinare și multimedia, care oferă beneficiarilor un spațiu de formare, de comunicare, de*

informare și de exploatare a fondului documentar și a tehnologiilor informației și comunicării în educație, un loc de cultură, deschidere, întâlnire și integrare.

Misiunea CDI, așa cum rezultă din O.M. Nr. 5556/07/10/2011, este:

- ✓ de a forma și de a dezvolta o cultură informațională;
- ✓ de a participa la asigurarea egalității de șanse în ceea ce privește accesul la informație și documentație actuală al elevilor proveniți din medii culturale, economice și sociale diferite prin activități formale, nonformale și informale;



- ✓ de a dezvolta competențele elevilor în domeniul infodocumentar;
- ✓ de a promova inovația didactică;

- ✓ de a participa la dezvoltarea competențelor-cheie ale elevilor;
- ✓ de a participa la dezvoltarea și implementarea unei politici documentare locale;
- ✓ de a susține implementarea politicilor educaționale pe niveluri de studii, profiluri, specializări;
- ✓ de a contribui la realizarea obiectivelor prevăzute în procesul de reformă a învățământului.

Funcțiile CDI (potrivit O.M. Nr. 5556/07/10/2011, Art. 9), sunt:

- Funcția de primire a beneficiarilor;
- Funcția de informare generală;
- Funcția pedagogică;
- Funcția de orientare școlară și profesională;
- Funcția culturală;
- Funcția de comunicare;
- Funcția tehnică;
- Funcția recreativă.

Atribuțiile Casei Corpului Didactic în raport cu rețeaua CDI, la nivel județean, sunt reglementate de O.M. Nr. 5556/07/10/2011, Art.10: *CDI se înființează prin decizie a directorului CCD pe baza criteriilor de eligibilitate stabilite de MEN, la propunerea directorului unității de învățământ cu personalitate juridică sau a consiliului director al*

consorțiului școlar, cu avizul inspectorului școlar general CCD organizează atât stagii tematice adresate directorilor unităților de învățământ care solicită înființarea unui CDI și responsabililor CDI, care vizează sprijinirea unităților de învățământ în elaborarea proiectului de amenajare a CDI în conformitate cu standardele de amenajare, cât și stagii de formare continuă privind organizarea, funcționarea, animarea și exploatarea CDI, adresate profesorilor documentariști, precum și cadrelor didactice și didactice auxiliare din unitățile de învățământ cu un CDI funcțional.

De asemenea, CCD informează periodic, ministerul de resort, cu privire la dezvoltarea rețelei CDI la nivel județean (O.M. Nr. 5556/07/10/2011, Art.



23):

Constituirea și organizarea activității de cerc pedagogic se realizează de CCD, care va desemna un responsabil la nivel județean. Activitatea de cerc

pedagogic se va organiza în colaborare cu inspectoratul școlar județean.

Referitor la relaționarea pe verticală, la nivelul unității de învățământ, și la stabilirea obiectivelor CDI, ce trebuie integrate celor generale, instituționale, legislația prevede, conform O.M. Nr. 5556/07/10/2011, Art.28, Alin. 1:

Profesorul documentarist este subordonat directorului și directorului adjunct al unității de învățământ, cu care va avea o colaborare continuă cu privire la buna organizare și funcționare a CDI, respectiv la participarea CDI în realizarea obiectivelor stabilite la nivel instituțional.

Domeniile de competență ale profesorului documentarist (așa cum reiese din O.M. Nr. 5556/07/10/2011, Art.27, Alin.1):

- proiectarea, planificarea, organizarea și realizarea activității CDI;

- formarea elevilor și dezvoltarea competențelor specifice;
- monitorizarea și evaluarea activității CDI și a rezultatelor elevilor;
- managementul clasei de elevi;
- dezvoltarea de parteneriate;
- comunicare;
- gestionarea CDI;
- managementul carierei al dezvoltării profesionale;
- contribuție la dezvoltarea instituțională și promovarea imaginii unității de învățământ.

Dimensiunile misiunii profesorului documentarist(așa cum reiese din O.M. Nr. 5556/07/10/2011, Art.27, Alin. 2), sunt:

- ✚ misiunea pedagogică;
- ✚ misiunea culturală;
- ✚ misiunea de comunicare;
- ✚ misiunea de gestionare.

STEPHEN HAWKING

*Teodorescu Corina, bibliotecar Colegiul Național
"Nichita Stănescu", Municipiul Ploiești*

La 08 ianuarie 1942, la împlinirea a 300 de ani de la moartea lui Galileo Galilei, se naște Stephen William Hawking, om de știință, profesor și autor britanic, cunoscut, nu doar în lumea științifică, pentru teoriile sale referitoare la misterele universului.

Tatăl său, Frank Hawking, provenea dintr-o familie de fermieri arendași din Yorkshire. În ciuda dificultăților financiare cauzate de marea criză agricolă de la începutul secolului al XX-lea, familia sa reușește să-l trimită să studieze medicina la Oxford. Se specializează în domeniul bolilor tropicale și călătorește foarte des în Estul Africii. Mama sa, Isobel Walker, s-a născut în Scoția și a studiat economia, politica și filozofia la Oxford.

Frank și Isobel locuiau la Londra, dar, din cauza bombardamentelor, Isobel se mută la Oxford, unde se naște Stephen. În anul 1950, când Frank obține un post la Institutul Național pentru Cercetări Medicale din Mill Hill, întreaga familie se mută în St. Albans. Părinții lui Stephen au avut o puternică influență asupra acestuia. Frank l-a încurajat să studieze știința și tot el a fost cel care l-a pregătit la matematică

până când a fost depășit în cunoștințe și abilități de către acesta. Stephen își petrecea timpul în laboratorul tatălui său, unde privea prin microscop și vizita încăperile în care erau ținuți țânțarii infectați cu boli tropicale.

Stephen Hawking Credit: gazettereview.com



A urmat cursurile școlii progresiste Byron House School, în Highgate, iar în ST. Albans, Școala de fete, școală care accepta și elevi băieți până la vârsta de 10 ani. Este admis, cu un an mai devreme, la vârsta de 11 ani, la Școala de băieți din St. Albans. Colegii îl numeau, în mod profetic, "Einstein". În ultimii doi ani de liceu, atenția sa se îndreaptă spre matematică și fizică. Îl are ca profesor pe Dikran Tahta, cu ajutorul căruia construiește un computer. Mai târziu, referindu-se la profesorul său, Stephen declara: *"Mulțumită domnului Tahta am devenit profesor de matematică la Cambridge, poziție deținută cândva de Isaac Newton"*.

Chiar dacă directorul școlii din St. Albans îl considera pe Stephen prea tânăr pentru a fi admis la Oxford, el reușește acest lucru la vârsta de 17 ani. Pentru că mai toți colegii săi erau mult mai în vârstă decât el, Stephen, așa cum afirmă în memoriile sale, era cumva singur. De aceea se înscrie în clubul de ambarcațiuni al Colegiului. Deși nu s-a făcut remarcant ca timonier, această experiență l-a ajutat să-și lărgescă cercul de prieteni. Pentru examenele finale se concentrează pe fizica teoretică și obține la limită diploma de prima – a doua clasă. Este invitat la interviu pentru a se hotărî care diploma i se va acorda. În timpul interviului, Stephen spune că, dacă va primi prima diplomă, va merge la Cambridge pentru a

face cercetări, iar, dacă o va primi pe a doua, va rămâne la Oxford. A obținut-o pe prima.

În lumea științifică, perioada anilor 1960 a fost foarte importantă pentru astrofizică, astronomie și cosmologie: încep să apară dovezi ale existenței găurilor negre, se consolidează teoria Big Bang.

La Cambridge, Stephen își propune să studieze sub îndrumarea lui Fred Hoyle, care, însă, nu-l poate accepta. Va studia cu Dennis Sciama, personalitate remarcabilă în cosmologia britanică, sub îndrumarea căruia mulți studenți au devenit nume recunoscute în domeniu.

În timpul ultimului său an la Oxford, Stephen observă că devine din ce în ce mai neîndemânic, starea începând să i se înrăutățească după mutarea la Cambridge. În anul 1962, cade în timp ce patina și nu se mai poate ridica. La o lună după împlinirea vârstei de 21 de ani este diagnosticat cu o boală incurabilă, identificată ca fiind boala degenerativă a neuronilor motori, scleroză laterală amiotrofică. Medicii au prognozat ca ar mai avea doi ani de trăit. Biografia săi afirmă că, în timp ce se afla în spital, Stephen începe să-și pună întrebări despre natura fizică a Universului.

În anul 1964 se logodește cu Jane Wilde, cu care se căsătorește în anul 1965 în capela din Trinity Hall. Jane a studiat limbi străine la Universitatea Westfield și își ia doctoratul în poezia medievală spaniolă. Împreună cu Jane are trei copii: Robert

(1967), Lucy (1970) și Timothy (1979). Jane a fost cea care l-a sprijinit foarte mult pe Stephen pe măsură ce starea lui se înrăutățea. Spre sfârșitul anului 1970, starea lui s-a înrăutățit până când nu s-a mai putut mișca, iar discursul său nu mai putea fi înțeles decât de persoanele apropiate. Cu toate acestea, contrar opiniei medicale, a mai trăit 40 de ani.

Originalitatea și importanța muncii sale au fost recunoscute în toată lumea.

A fost membru al Institutului de Astronomie Teoretică, la care va rămâne în continuare pentru doi ani ca asistent de cercetare. În 1974, a fost ales colaborator al Societății Regale, în mod excepțional, la vârsta de 32 de ani. Primește cea mai importantă distincție a Societății Regale, Medalia Copley, în 2006. În anul academic 1974-1975 vizitează împreună cu familia institutul Caltech din Pasadena, în calitate de "Fairchild Distinguished Scholar", cea mai mare distincție de la Caltech. La Caltech existau rampe peste tot pentru scaunul său cu roțile, instalate la cerere pentru comunitate. Tot la Caltech susține un seminar important despre radiația Hawking, în prezența lui Richard Feynman. Este premiat cu medalia Papa Pius al XI-lea și zboară la Roma pentru a o primi. Vizitează arhivele Vaticanului pentru a citi retractarea lui Galileo Galilei, cu care simțea că are o strânsă legătură. Începe o strânsă colaborare cu institutul Caltech astfel că, din 1991 până

în 2013, vizitează Caltech aproape în fiecare an. Colaborează cu Universitatea din California și dezvoltă o strânsă apropiere de Hollywood, regăsită în aparițiile sale în serialul "Teoria Big Bang", în "Star Trek" și "Familia Simpson", apariții care l-au ajutat să-și întărească rolul de simbol public al științei. În anii 70 își pierde capacitatea de a-și folosi mâinile și, deci de a scrie, dar își dezvoltă abilitatea de a vizualiza și folosi în mintea sa concepte, multe dintre descoperirile sale bazându-se pe aceasta. În anul 1979 devine cel de-al 17-lea deținător al "Lucasian Chair of Natural Philosophy", la 310 ani după ce Isaac Newton devenise al doilea deținător al acestei poziții. Ocupă acest post pentru 30 de ani, până în 2009 când ajunge la vârsta pensionării și primește o catedră specială de cercetare datorită unei generoase dotări din partea Fundației Avery-Tsui.

În anul 1985, în timp ce se afla în Elveția, Stephen se îmbolnăvește de pneumonie și i se face traheotomie pentru a i se salva viața. După această intervenție, evoluția bolii degenerative pare să încetinească. Din cauza traheotomiei nu a mai putut vorbi, astfel că achiziționează un sintetizator de vorbire computerizat. Era sprijinit de o întreagă echipă de asistenți personali, dar și de familie, casa lui fiind asaltată de infirmiere și însoțitori, situație care a dus la separarea lui de Jane (în 1990), de care divorțează în 1995. Se căsătorește în

același an cu Elaine Mason, una dintre infirmierele sale, al cărei fost soț îi crease sintetizatorul vocal. Divorțează de Elaine în anul 2007.

Lungmetrajul ”Teoria întregului”, film biografic premiat cu Oscar, redă lupta aflată în spatele poveștii de viață a lui Stephen Hawking . La baza filmului stă cartea lui Jane ”Dragostea are 11 dimensiuni: viața mea cu Stephen Hawking”, în care vorbește despre cei 25 de ani în timpul cărora ea a sprijinit viața de familie și cariera lui Stephen.

”Din punct de vedere intelectual, Stephen era un gigant, care insista mereu asupra infailibilității sale și al cărui geniu îl voi respecta mereu; din punct de vedere fizic, era neajutorat și tot atât de dependent de mine ca și copiii noștri după naștere”.
(Jane Hawking)

A fost preocupat de popularizarea științei și face acest lucru începând cu remarcabila sa carte ”Scurtă istorie a timpului”, tradusă în 35 de limbi și vândută în peste 10 milioane de exemplare în următorii 20 de ani. Cartea a captivat imaginația publicului reușind în același timp să-i acopere și o parte a nevoilor financiare care deveniseră considerabile din cauza echipamentelor din ce în ce mai scumpe și ajutoarelor medicale necesare. O parte dintre ele erau acoperite de către Serviciile de Sănătate Naționale, dar și de subvenții. Pentru a susține o conferință

cheltuielile erau enorme. Din cauza sănătății sale fragile era nevoit să zboare la clasa I sau cu avioane private sau medicale.

În anul 1998, susține o conferință la Casa Albă, în timpul mandatului președintelui Bill Clinton și se reîntoarce în 2009 când președintele Barak Obama îl premiază cu Medalia Libertății a SUA, o onoare foarte rar atribuită unui străin. S-a implicat în campanii care susțineau diverse cauze. În vara anului 2012 participă la ceremonia de deschidere a jocurilor Paralimpice din Londra.

Stephen s-a bucurat, se spune, de faima lui, de oportunitățile de a călători și de a trăi experiențe neobișnuite, de compania altor oameni de știință, de prezența copiilor pe care îi amuza uneori învârtindu-se în scaunul său cu roțile motorizat. Mulți dintre studenții săi vor deveni, mai târziu, nume importante. În Canada a călătorit într-o mină pentru a vizita Observatorul Neutrino Sudbury aflat sub pământ, a trăit experiența imponderabilității în aeronava cu greutate redusă aparținând NASA, în anul 2007. Cărțile lui de mai târziu, ”Scurtă istorie a timpului” și ”Universul într-o coajă de nucă”, conțin imagini de înaltă calitate și grafică generată de computer. A scris împreună cu fiica lui, Lucy, seria de șase cărți încântătoare pentru copii, cărți de aventuri în spațiu, începând cu ”George și cheia secretă a universului”. Ultima lui

carte, publicată postum, este ”Răspunsuri sumare la întrebările importante”. Cu doar trei luni înainte de moartea sa, a ținut un discurs la un eveniment referitor la munca tatălui său în domeniul bolilor tropicale.

Cei care l-au cunoscut spun că spera să construiască o lume în care omenirea să accepte acea perspectivă cosmică de a deveni gardieni ai planetei noastre: Nava spațială Pământ.

”Singurele noastre granițe constau în felul în care noi ne vedem pe noi”, spunea el. ”Trebuie să devenim cetățeni universali, agenți în Univers și să ne asigurăm că viitorul va fi un loc pe care ne va plăcea să-l vizităm”.

BIBLIOGRAFIE:

<https://royalsocietypublishing.org/doi/10.1098/rsbm.2019.0001>



GÂNDURI DESPRE CARTE!

*Arhire Cristina-Carmen, bibliotecar Colegiul "Mihail Cantacuzino" Sinaia;
Structuri: Școala Gimnazială "George Enescu" și Școala Gimnazială "Principesa Maria".*

Cartea trebuie să devină prietena copilului de la cea mai fragedă vârstă. Ea îl ajută să parcurgă căile cunoașterii, de la concret la abstract, de la intuiție la reprezentare și fantezie. Cu ajutorul ei, copilul intră în posesia numeroaselor instrumente care îi pot satisface dorința de a descoperi realitatea înconjurătoare, ea însăși fiind o lume. Școala și biblioteca joacă un rol important în apropierea copilului de lumea cărții și, implicit, de lectură.

Rabelais spunea despre copil că „este un foc ce trebuie aprins și nu un vas ce trebuie umplut”! Alegerea potrivită a cărților duce la formarea interesului pentru lectură. Ele trebuie să fie potrivite cu vârsta, preocupările și preferințele elevului. Pentru a-i determina pe elevi să devină cititori pasionați este necesar să se formeze, cu răbdare și stăruință, gustul pentru lectură.

Pentru fiecare profesor, învățător sau bibliotecar, cheia succesului o reprezintă trezirea interesului elevilor pentru lectură. Alegerea cărților potrivite este doar un prim pas care revine tuturor celor care îi îndrumă pe elevi la lectură. Al doilea pas și tot atât de important este

deprinderea lecturii, obținerea eficienței ei maxime în urma citirii unei cărți. Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală. Lectura elevilor este un act intelectual esențial, care trebuie îndrumat și supravegheat de școală și familie.

Cea mai veche metodă de a transmite mesaje și povești era prin transmitere orală, (viu grai, tradiție, zicătoare). Atunci când sistemele de scriere au fost inventate în antichitate, tăblițele de lut și pergamentul erau folosite, de exemplu, în biblioteca din Alexandria.

„O bibliotecă este un loc bun pentru a te duce atunci când te simți nefericit, pentru că acolo, într-o carte poți găsi încurajare și alinare. O bibliotecă este un loc bun pentru a merge atunci când te simți confuz și indecis, pentru că acolo, într-o carte, poți găsi răspuns la întrebările tale.” – E.B. White.

Ați observat că în timpul unui vis putem face orice? Lucruri pe care în lumea științei exacte nu le putem face, lucruri pentru care realitatea nu mai are răspuns. Punem întrebări pe care numai sufletul nostru le poate alina și, în timpul zilei putem visa cu ochii deschiși, printr-o carte!

Cititul ne oferă orice: de la sfaturi de viață, la calmarea nervilor în situații stresante. Uneori vrem doar să plecăm din această lume, nimic altceva, vrem doar să scăpăm de toate grijile.



Cititul este cheia multor uși pe care roboții de azi nu au capacitatea de a le deschide, oricât de puternici ar fi. Nimic nu învinge un om inteligent, deoarece un om inteligent poate face și gândi orice este mai creativ și mai presus de realitate.

“Am iubit școala pentru că acolo era biblioteca”! – Octav Bibere

În cadrul școlii, atât în bibliotecă și în sala de lectură cât și în sălile de clase se desfășoară activități culturale, conform calendarului omagial al scriitorilor și al evenimentelor de interes pentru elevi. În cadrul bibliotecii școlare se desfășoară mai multe activități cu elevii, împreună cu

catedra de limba și literatura română, în încercarea de a găsi soluții la “criza lecturii” instalată în rândul tinerilor. Totodată se organizează și expoziție de carte și desene realizate de elevi. Printre activități se află și acest concurs - “ȘTAFETA POVEȘTILOR”, care reprezintă un grup de profesori, învățători, bibliotecari din mai multe școli care se află în cautarea talentului, a ingeniozității și a imaginației copiilor. Biblioteca va rămâne mereu cu porțile deschise pentru omenire, pentru că doar ea este ușa larg deschisă spre viitor și doar într-o bibliotecă ai șansa să fii superior.

Biblioteca trebuie să fie un for de comunicare între cititori și aceia care creează sau pun în circulație cărțile. Indiferent de evoluția omenirii, cartea rămâne mereu un mijloc de alinare a sufletului, iar biblioteca o comoară a leacurilor pentru suflet!



IOAN SLAVICI

Bulgaru Gabriela, bibliotecar Colegiul Tehnic Forestier Câmpina

românească de la Putna, astfel punând

Ioan Slavici (n. 18 ianuarie 1848 la Șiria, județul Arad — d. 17 august 1925 la Crucea de Jos, în apropiere de Panciu, județul Vrancea) a fost un scriitor și jurnalist român. Este al doilea copil al cojocarului Sava Slavici și al Elenei.

Frecventează școala "greco-ortodoxă" din satul natal, avându-l dascăl pe D. Vostinari. Urmează Liceul din Arad, stând la gazdă precum eroii săi din Budulea Taichii. Susține bacalaureatul la Satu-Mare, iar în toamnă se înscrie la Universitatea din Budapesta. În ianuarie e bolnav, întrerupe facultatea și revine la Șiria. Se mai înscrie și la Universitatea din Viena (aprilie), dar în august îl aflăm în funcția de secretar al notarului din Cumlaus.

În toamnă e din nou la Viena, în armată, urmând și Facultatea de Drept. Acolo se împrietenește, pentru toată viața, cu Eminescu, student și el în capital Imperiului Habsburgic. Firește, vorbea cursive limbile germană și maghiară. Își ia "examenul de stat".

Debutează la *Convorbiri literare* cu *Fata de birău* (comedie). În vară, împreună cu Eminescu, organizează serbarea pan-



bazele Societății Academice Sociale Literare România Jună.

La finalul anului 1874, se stabilește la București, unde este secretar al Comisiei Colecției Hurmuzachi, profesor, apoi redactor la *Timpul*. Împreună cu I. L. Caragiale și G. Coșbuc, editează revista *Vatra*. În timpul Primului Război Mondial, colaborează la ziarele *Ziua* și *Gazeta Bucureștilor*.

În anul 1875 se căsătorește cu Ecaterina Szöke Magyarosy. Călătorește la Viena și Budapesta, iar în toamnă este numit de Maiorescu profesor la Liceul "Matei Basarab" - București.

Câțiva ani mai târziu, din cauza unor articole în care revendica drepturile românilor, e închis de către autoritățile maghiare, dar Curtea de juri îl eliberează. Divorțează de prima soție Ecaterina. Se căsătorește, la Sibiu, cu Eleonora Tănăsescu, în toamnă născându-i-se primul baiat, Titu Liviu, în total având șase copii. În urma unui proces de presă e condamnat la 3 zile închisoare.

În anul 1892 devine cetățean român, iar în anul 1903 primește premiul Academiei Române. Mai târziu este arestat și închis la Fortul Domnești, apoi la hotelul "Luvru". În timpul ocupației germane, scrie articole de orientare progermană.

În 1919 la încheierea păcii și întoarcerea din Moldova a regelui Ferdinand și a guvernului, Slavici e arestat din nou, judecat și condamnat la 5 ani de închisoare, dar eliberat în același an. Totuși din cauza convingerilor sale filogermane, este privit de cei din jur cu dușmănie. Slavici și-a exprimat păreri antisemite, spunând în lucrarea *Soll și Haben*—

Chestiunea Evreilor din România că evreii sunt o boală și că ar trebui aruncați în Dunăre.

Bolnav și obosit de viață agitată, cu procese și detenții în pușcării, se refugiază la fiica sa, care trăia la Panciu, în podgoria asemănătoare cu Țiria natală. Pe data de 17 august trece în lumea umbrelor, înmormântat la schitul Brazi.

Slavici ne-a lăsat una din cele mai autentice și mai profunde opera memorialistice. Prin nuvelele, romanele și memorialistica sa, Slavici este, alături de ceilalți clasici, scriitorul care a avut o contribuție decisivă la așezarea literaturii noastre în fâgașul modernității, întemeietor al realismului nostru modern, Slavici va fi punct de reper nu numai pentru romanul social, ci și pentru cel psihologic.

Dacă Eminescu e începătorul poeziei române moderne, iar Caragiale al teatrului, Slavici este, alături de Creangă, cel care a pus bazele prozei noastre moderne, respectiv ale romanului.

Bibliografie (surse):

1. www.autorii.com;
2. www.ro.wikipedia.org;
3. D. Vatamaniuc, Ioan Slavici. Opera literară, 1970.

BIBLIOTECA TRADIȚIONALĂ vs. BIBLIOTECA DIGITALĂ

Vasile Elena, bibliotecar - Liceul Tehnologic "Toma Socolescu", Ploiești



Vs.



Văzută ca o experiență a gândirii creative și nu numai, prin lectură, cititorul proiectează o mișcare interioară în care el devine regizor și, respectiv, actor al acțiunii. Cărțile îl ajută pe cititor să se inițieze, să se transforme, să-și dorească să descopere, să trăiască diferite experiențe de viață, să facă alegeri și să ia decizii împreună cu personajele, lectura oferindu-i destule cunoștințe și resurse menite să îl pregătească pentru experiențele reale din viață.

Accesul la informație și lectură reprezintă nu numai un drept fundamental, ci o condiție esențială a unei societăți civilizate și educate. Resursele de informare și documentare tehnologice devin, în condițiile actualei perioade epidemiologice, dar totodată, și societății informatizate în care trăim, o alternativă la lectura tradițională, pe

suport tipărit. Globalizarea informației la nivel planetar, este o altă premiză care face ca informația electronică să se impună ca resursă de informare fără de care, nu ne mai putem imagina societatea viitorului. Bibliotecile, deși au în spate o tradiție milenară, rămân instituții indispensabile prezentului și mai ales unei societăți a viitorului, educată și civilizată, iar automatizarea în bibliotecă nu este numai o necesitate a supraviețuirii lor, ci și condiția adecvării la cerințele etapei actuale, dar și viitoare.

Învățământul în general, inclusiv bibliotecile școlare și centrele de documentare și informare, datorită ritmului deosebit de dezvoltare, au nevoie de adaptarea la noile sisteme deschise, de adaptare la noile realități sociale, informaționale, culturale. Resursele informaționale sunt percepute ca incluzând deopotrivă tehnologiile informatice și informațiile în sine. Diferențele cele mai importante față de resursele "tradiționale" se referă la faptul că informația este: expandabilă, compresibilă, înlocuită, transportabilă, difuzabilă, partajabilă, intactă chiar și după utilizări repetate, cartea este redefinită din perspectiva disocierii între conținut și suportul material al acestuia. Cartea nu înseamnă foaia de hârtie pe care a

fost publicată, ci conținutul, informația; pentru că cititorul știe că ceea ce dă identitatea cărții este experiența lecturii, universul pe care-l deschide, și nu aspectul ei, obiectul fizic, același conținut poate fi publicat atât pe hârtie, cât și în format electronic.

Cartea tipărită nu cred că se va demoda niciodată. Nimic nu se compară cu senzația pe care ți-o oferă răsfoirea paginilor unor cărți, mirosul lor poate vechi, dar autentic, imaginile care par mai vii și mai pline de trăiri decât cele din sursele digitale. Un sentiment real.

Diferența dintre biblioteca tradițională și biblioteca virtuală este dată de experiența oferită utilizatorilor.

Biblioteca tradițională te invită acasă, la ea pentru a-ți servi cele mai bune titluri, din domenii diverse. Aceasta pune accent pe ideea de comunitate, socializare, educație, informație corectă și calitativă. Totul se întâmplă într-un cadru intim, o atmosferă familiară, printre pagini de literatură și economie până la istoria artei și psihologie. Resursele informaționale devin tot mai dezvoltate, iar spațiul alocat surselor de informare este restrâns, în acest caz. Am putea spune că biblioteca tradițională a încercat să încorporeze digitalul prin oferirea de acces la internet și prin dezvoltarea propriilor site-uri sau portaluri online.

Fiecare are avantajele și dezavantajele ei. Acum, depinde și de ce așteptări au utilizatorii. Celor din generația actuală, e

foarte probabil să le fie chiar străin, spațiul unei bibliotecii sau poate i-au călcat pragul de câteva ori.

Prin urmare, am putea menționa ca și dezavantaj, drumul până la bibliotecă, căutarea materialelor ce necesită timp pentru că nu găsești totul, într-o singură carte. În cazul bibliotecii virtuale, lucrurile stau diferit. Ai nevoie doar de un laptop sau un smartphone că e mult mai compact și-l poți lua cu tine, oriunde. O conexiune bună la net îți pune la dispoziție zeci de surse de informații gratuite sau contra cost. Și totuși...utilizatorii sunt elementele cheie pentru toate sistemele de informare (tradițional, online).

Ținând cont de aceste principii și de tendințele societății actuale, bibliotecile sunt nevoite să-și adapteze strategiile și obiectivele.

Biblioteca tradițională își va continua activitatea de achiziții pentru completarea colecțiilor, iar **biblioteca modernă** va fi actualizată cu resurse, menținând echilibrul de a răspunde nevoilor și accesului la documente (informații) utilizatorilor.

Bibliografie:

1. [http:// www.bcucIuj.ro/6](http://www.bcucIuj.ro/6)
2. [https:// en.wikipedia.org](https://en.wikipedia.org).
3. Olimpia Curta . Metode de informare documentara traditionale si moderne cu aplicatii. Cluj Napoca 2008
4. Bibliotecă tradițională în oglindă cu biblioteca digitala. LibroTeze

BIBLIOTECA ȘCOLARĂ ÎN VREMEA PANDEMIEI

*Mehedinți Cornelia-Nicoleta, bibliotecar
Liceul Tehnologic de Servicii „Sfântul Apostol Andrei”, Ploiești*

Dintre toate așezămintele culturale și de educație, bibliotecile școlare au avut cel mai mult de suferit în perioada pandemiei. Practic, ele nu au existat deloc în reglementările date de Ministerul Educației, deși modalități de redeschidere a bibliotecilor publice au existat pentru cele gestionate de Ministerul Culturii. Și au funcționat foarte bine. Încă o dată, bibliotecile au reprezentat pentru educația românească o „cenușăreasă”. Au fost, de altfel, singurele compartimente din școli lăsate la voia întâmplării.

Cu toate acestea, fiecare bibliotecă școlară a încercat să găsească singură metode de supraviețuire și de reinventare, astfel încât să poată îndeplini principalele funcții care constituie rațiunea de a fi a unei biblioteci în cadrul unei școli: sprijinirea procesului instructiv-educativ și a formării profesionale și de specialitate din poziția educației nonformale, formarea unei culturi generale temeinice și, la fel de important, formarea capacității elevilor de a se autoinstrui, începând prin a discerne care este informația corectă și utilă și încheind prin a avea noțiuni de cercetare

documentară. Am înșiruit aceste funcții nu pentru a umple rânduri, ci pentru a argumenta rostul bibliotecii în școală.

Ca bibliotecar într-o instituție de învățământ, m-am confruntat și eu cu aceleași probleme ca toți colegii mei bibliotecari, aflați în subordinea Ministerului Educației: cum îți poți face totuși meseria într-un mediu pe care cred că îl pot numi, fără să greșesc, ostil. Și mă refer aici, ca să nu dau naștere la confuzii (și, subliniez, fără vreo implicație politică), la vârful de autoritate, ministerul. În particular, fiecare școală a încercat să se descurce cum a putut și și-a sprijinit biblioteca și bibliotecarul în funcție de gradul de înțelegere față de rostul bibliotecii, pe care l-a avut și anterior pandemiei.

Deci: lăsați în voia sorții, ne-am descurcat cum am putut fiecare.

Anul trecut, în prima săptămână de lockdown din luna martie, îmi aduc aminte că am încercat să pun lucrurile într-o oarecare ordine și să îmi dau seama ce am de făcut. Am așteptat să văd ce fac profesorii și ce fel de legături reușesc să

stabilească cu elevii. Din fericire, pentru că închiderea nu fusese complet neașteptată, reușisem deja să îmi transfer în laptopul personal toate datele din calculatorul de la serviciu. De atunci am căpătat, de altfel, obișnuința de a lucra în cloud, pe One Drive, ca să am disponibile datele indiferent unde sunt și pe care dintre dispozitive lucrez.

În concluzie, un timp, cât mi s-au conturat ideile, am mai avut ce face, lucruri lăsate demult în așteptare, de făcut atunci când aș fi avut un pic de timp disponibil. L-am avut.

Dar devenea deja presantă necesitatea de a lua legătura cu elevii, timpul trecea, iar bibliotecile școlare, cum spuneam, au încetat complet să mai existe în agenda ministerului. N-am mai așteptat îndrumări care nu păreau să mai vină în ceea ce privea bibliotecile din partea ministerului și am început să construiesc așa cum am crezut de cuviință.

Foloseau anul trecut colegii mei, profesorii, Google Classroom și chiar WhatsApp, uneori, pentru cei mici. Și Zoom, pentru orele online.

Primul lucru pe care l-am făcut, a fost să continui un proiect pe care îl aveam cu cei mai mici dintre elevi. Înainte de pandemie, obișnuiam ca orele de lectură cu clasa pregătitoare să le facem împreună,

doamna profesoară pentru învățământul primar și cu mine. Se obișnuiseră ca eu să le citesc și nu am vrut sub nicio formă să întrerup acest bun obicei. Întâi am făcut înregistrări, nu tocmai grozave, cu sunetul foarte slab, folosind programul de înregistrare vocală al calculatorului. Nemulțumită, am căutat alte soluții și am găsit Audacity, pe care am început să îl folosesc cu succes, îmbunătățind și calitatea sunetului și ușurându-mi în același timp munca.

Între timp, căutam soluții și pentru ceilalți elevi, dar și un loc de întâlnire.

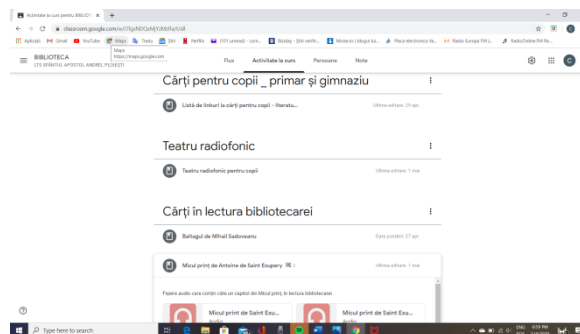
Urmărind modul de organizare și de lucru al colegilor profesori, am hotărât să mă alătur și eu pe Google Classroom cu o clasă numită „Biblioteca”, la care să se poată înscrie orice elev din școală. Am trimis codul clasei *Biblioteca* și s-au înscris 189 de participanți. Nu pare mult, comparativ cu elevii care veneau fizic la bibliotecă, dar și pentru ei era ceva nou, unii dintre ei nu aveau dispozitivele necesare, iar alții de-abia se descurcau cu ce primeau de la profesori. Ca să nu mai spun de senzația de *vacanță* și *nu mă obosesc acum* pe care au experimentat-o, din păcate, mulți elevi.

În clasa *Biblioteca* am organizat informația transmisă în jurul a câteva subiecte mari, pe care le-am găsit de interes pentru elevi și la care, evident, puteam să și

aduc informație. Sigur, informația am adăugat-o în timp, ba chiar am mai adăugat și subiecte, pe măsură ce s-au conturat. Una peste alta, am încercat să vin constant cu câte ceva nou adăugat, în așa fel încât să păstrez viu interesul pentru *Biblioteca*. Și am avut grijă ca această tehnică să o păstrez și în următorul an școlar, pe noua platformă de lucru.

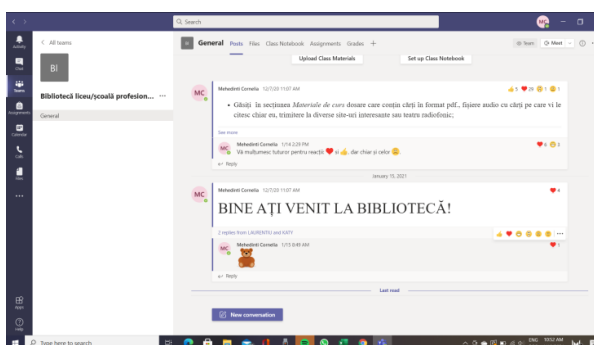
În anul școlar 2020-2021 conducerea a hotărât trecerea pe platforma Teams, așa încât a trebuit să regândesc forma și organizarea *Bibliotecii*, adaptată modului de lucru cu noua platformă. Inițial, am vrut să păstrez în continuare o singură clasă, *Biblioteca*, pe care o gândeam ca pe un spațiu virtual de întâlnire pentru întreaga comunitate școlară, elevi și profesori la un loc. Nu s-a dovedit viabilă ideea, din cauza riscului de bulling pe care aici nu îl puteam controla. Așa încât am creat clase separate: *Biblioteca primar B* – pentru învățământul primar, *Biblioteca gimnaziu Bg* – pentru elevii de gimnaziu, *Biblioteca liceu/școală*

profesională Bl – pentru elevii de liceu și școală profesională și *Biblioteca profesori Bp* – pentru profesori și elevii de școală



postliceală. Profesorii care doreau se puteau înscrie și la alte clase *Biblioteca* decât cea de care aparțineau, lucru util pentru profesorii de română și învățători, dar nu numai. Pe directori i-am înscris din oficiu la toate clasele *Biblioteca*.

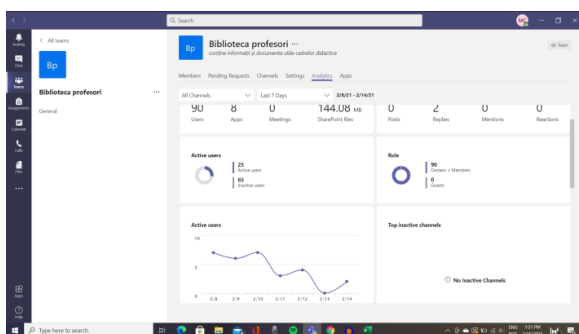
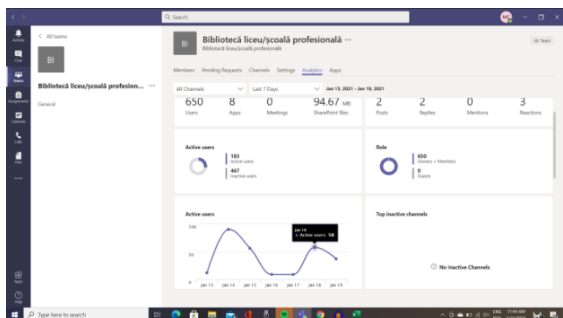
Fiecare clasă avea o organizare oarecum diferită, cu subiecte și conținut diferit în funcție de vârstă și interese.



De data aceasta comunicarea cu elevii/profesorii era mult mai facilă, ba chiar puteam primi și aprecieri. Aceste aprecieri sunt importante pentru că știi dacă ești pe drumul bun, dacă ceea ce ai postat este de interes pentru ei sau nu.

În altă ordine de idei, această platformă permite analiza intrărilor zilnice la clasă și poți afla, pe baza unui grafic, câte intrări ai avut în fiecare zi, la fiecare clasă. Din păcate însă, nu știi și ce anume au accesat

utilizatorii. La urma urmei, nu este o platformă destinată specific unei biblioteci, ci una pe care o putem noi, bibliotecarii, adapta parțial la nevoile noastre și ale utilizatorilor noștri.



În mare, subiectele în cadrul cărora am adunat informație au fost:

Activități ale bibliotecii; Bibliografie școlară; Cărți în lectura bibliotecareii; Cărți în format pdf; Centrul Județean de Asistență Psihopedagogică Prahova; Listă de site-uri cu cărți online sau de downloadat; Muze, parcuri naționale, grădini zoologice; Platforme și aplicații de interes în educație; Să ne plimbăm prin

lume - excursii virtuale; Teatru radiofonic; Cuprins platformă - catalog ebook-uri și linkuri. Tot ce a presupus liste de linkuri pe un anumit subiect a fost însoțit de explicații și descrieri de conținut, astfel încât să atrag utilizatorii către subiectele propuse, dar și să ușurez alegerea.

În orice caz, dacă stau să revăd toată această perioadă, a fost greu, bulversant din multe puncte de vedere și mi-a lăsat un gust amar felul în care acum au părut să cadă toate fațadele. Parcă niciodată nu a fost mai evident statutul nostru, al bibliotecarilor în școală și nu știu dacă această trezire deplină la realitate a adus și câștiguri. Și pentru cine. Probabil că și noi, bibliotecarii, dar și elevii am avut și câte ceva de câștigat. Dar cred că este prea devreme să putem arăta în ce parte a înclinat balanța.

De fapt, prin acest articol am dorit pe de o parte să protestez față de atitudinea pe care au avut-o autoritățile față de noi, bibliotecarii școlari, în această perioadă, dar pe de altă parte am vrut să arăt că am știut totuși să ne repliem și să ne continuăm, în condițiile date, misiunea față de elevi și față de întreaga comunitate școlară, fiecare dintre noi, așa cum a putut.

POTRIVIND CUVINTE CU TUDOR ARGHEZI

Ivan Ioana – Bianca , bibliotecar Liceul Teoretic „ Aurel Vlaicu ”, Breaza

„ Vruî , cititorule, să-ți fac un dar, / o carte pentru buzunar, / o carte mică, o cărticică”. Așa a debutat întâlnirea noastră, a elevilor clasei a IV-a C cu versurile lui Tudor Arghezi. Ei au primit daruri în versuri minunate scrise de poetul micilor făpturi, căruia i-am dedicat activitatea noastră din 21 mai 202 , la împlinirea a 141 de ani de la naștere.

Ne-am delectat cu lectura elevei Floștoiu Diana din volumul „ Versuri și proză ” din care ne-a citit despre Zdreanță, despre albine și fluturi („ Zdreanță”, „Fetica”, „Iscoada”, „Fluture, tu”), am cules cuvinte înțelepte despre cărți („ Ex libris”, „Creion”), am învățat că poveștile sunt jucării și ele, meșterite cu trudă și migală („ Jucăriile”) și am aflat că „ nicio jucărie nu e mai frumoasă ca jucăria de vorbe”(volumul „ Cartea cu jucării”).

Elevii au fost îndemnați să-și exprime opinia, dar și emoțiile și sentimentele trăite în urma lecturilor din opera argheziană.

Am expus apoi câteva aspecte din viața și activitatea creatoare a lui Tudor Arghezi, le-am vorbit elevilor despre casa poetului de la Mărțișor și am ascultat vocea sa într-o înregistrare radiofonică, recitându-și propriile versuri.

Tudor Arghezi era un mare iubitor al cuvintelor, credea în bogăția lor de semnificații, în puterea lor de a transforma lucruri neplăcute și triste în bucurii nemăsurate și frumuseți neprețuite. Cuvintele ieșite de sub pana lui sunt măiestrit șlefuite ; chiar dacă au fost colțuroase, ele au devenit proaspete și savuroase.



Inspirați de versurile scriitorului, de măiestria lui în a alătura cuvintele, am încercat și noi să facem un exercițiu de creație : elevii participanți la activitate, doamna învățătoare Melania Lazăr, dar și eu, bibliotecarul, ne-am uitat în bibliotecă și am scris pe bucățele de hârtie câte un cuvânt care ne-a trecut prin minte . Am alăturat cuvintele găsite și a ieșit o mică creație a clasei a IV-a C.

COMPORTAMENTUL INFORMAȚIONAL AL UTILIZATORILOR SERVICIILOR INFO-DOCUMENTARE

Minea Elena, bibliotecar Liceul Tehnologic Energetic "Elie Radu", Ploiești

Pe bună dreptate se afirmă despre carte că este memoria vie a omenirii și că în zilele noastre a devenit un factor determinant în influențarea conștiinței sociale și în formarea opiniei publice. Paradoxal însă, toate cercetările în domeniu susțin că nu se mai citește sau, cel puțin, nu se mai citește la nivelul la care se situa lectura în urmă cu câteva decenii.

Consider că, de fapt, inapetența pentru lectură a tinerei generații este doar un aspect al fenomenului de comportament informațional, care se datorează atât situației socio-economice a mediului din care provin, cât și programelor de studiu supraîncărcate și neatractive din punct de vedere al modului în care sunt expuse informațiile. De cele mai multe ori suntem înclinați spre subiectivitate, spre aprecierea „viciată” a intereselor adolescenților, uitând că aceștia nu se mulțumesc cu argumentările declarative și cu formulele general acceptate de adult și verificate de viața de zi cu zi, ci își doresc o „intervenție” personală în căutarea realității așa cum o percep ei. Este foarte ușor să generalizăm o serie de situații conflictuale cu care ne

confruntăm la nivelul acestora de vârstă, să etichetăm ca lipsă de motivație a învățării, ca inadecvare sub raport cultural, ca analfabetism funcțional etc., lipsa lor de interes pentru lectură, privind fenomenul din prisma adultului trecut prin școală și cu un bagaj de cunoștințe structurat atât prin instruire formală, cât și prin experiența practică a vieții. Adolescentul este, însă, o ființă vie, centrată pe sine, pe lumea sa interioară, căruia activitatea de instruire și informare i se pare un efort inutil câtă vreme nu acoperă interesele lui imediate, nu îi oferă răspunsuri la multitudinea și complexitatea problemelor existente la nivelul lui de vârstă, dar și la nivel societal și care ar trebui să-i ofere modele de urmat.

Pentru a dobândi cunoștințe și abilități legate de dezvoltarea personală, de instruire formală și informală, de muncă și de angajare, precum și de activități sociale, deprinderea unui comportament informațional are o importanță covârșitoare. Accesul la tehnologia informatică, la rețeaua INTERNET, care pentru generațiile anterioare constituia un privilegiu, pentru generația actuală, generația Z, este

un drept fundamental, statuat prin diferite Carte și Declarații internaționale.

Inteligența artificială, digitalizarea, conectivitatea de mare viteză, Internet of Things, Big Data sunt concepte care transformă masiv viața oamenilor, dar și a instituțiilor.

Observăm că perfecționarea continuă a persoanei se impune tot mai mult și grație activității extraprofesionale, care devine tot mai bogată și mai diversificată. Pregătirea tineretului pentru piața muncii nu presupune doar înzestrarea acestuia cu un bagaj informativ, ci și cu tehnici diverse de activitate intelectuală și practică, instrumente de lucru care sa-i asigure accesul la sursele de informații, la asimilarea cunoștințelor, atât în anii școlărității, cât și după finalizarea studiilor.

Cetățenii societății cunoașterii, trebuie să fie apti de a se orienta în fluxul informațional, a selecta, a evalua și a gestiona cu înțeleș volumul mare de informație. Formarea culturii informației, a educației pentru informație, a devenit un imperativ al C.D.I.-urilor, al bibliotecilor, care dețin pârghii unicate în acest sens: acces la resurse informaționale, relații directe, indirecte și prin mediul tehnologic cu diverse categorii de utilizatori, posibilități de elaborare și promovare a resurselor de învățare etc. Accesul publicului la informații corecte și credibile e vital pentru

dinamica și optimizarea abilităților de viață ale fiecăruia.

Desigur că există un decalaj la nivelul capacității de accesare, prelucrare, evaluare și utilizare a informației căutate, acesta apărând din cauza tipului de utilizator și al nevoii de informare a acestuia, precum și din cauza comportamentului informațional al utilizatorului.

COMPORTAMENTUL

INFORMATIONAL reprezintă totalitatea acțiunilor omului în relație cu sursele și canalele de informare, (incluzând aici atât căutarea activă a informațiilor, cât și pe cea pasivă) și modalitatea de a aplica informațiile dobândite astfel în viața de zi cu zi. Pe scurt, include atât informația „vie”, regăsită în comunicarea între persoane, cât și informația receptată pasiv (de exemplu din mijloacele de comunicare în masă - TV, radio, etc) , fără a intenționa utilizarea ei.

Căutarea informației necesare unui anumit scop este o acțiune intențională, fiind o consecință a nevoii de satisfacere a acelui scop. Pe parcursul căutării informației utilizatorul se poate folosi de mijloacele tradiționale de informare (cum ar fi cele existente în biblioteci – catalogul tradițional, ziare, reviste, cărți, etc) sau de mijloacele moderne de informare (cum ar fi sistemele computerizate prin rețeaua World Wide Web).

Rolul pe care îl joacă bibliotecile ca instituții de informare și documentare în

societatea informațională este unul activ, îndreptat spre educarea utilizatorului pentru a-și crea un comportament informațional prin care să-și definească nevoia de informare și să-și maximizeze abilitățile de regăsire și aplicare a acesteia. În prezent ne confruntăm cu accesul global la nenumărate resurse, fapt care pune în pericol bibliotecile și serviciile de informare, dacă acestea nu se adaptează rapid acestui nou mediu informațional și dacă personalul acestora nu se perfecționează din punctul de vedere al competențelor informatice.

Nelson Mandela spunea: „Educația este cea mai puternică armă pe care o puteți folosi pentru a schimba lumea”. Lumea se schimbă acum într-un ritm mai rapid, datorită pandemiei și a noilor tehnologii. Ne aflăm în pragul unei noi ere a educației.

Observând dificultățile cu care s-au confruntat statele europene în perioada acestei pandemii mondiale generate de SRARS-Cov2, Parlamentul European a pus în dezbatere necesitatea educației digitale a cetățenilor, care vor fi nevoiți să facă față din ce în ce mai mult provocărilor generate de folosirea tehnologiilor emergente cum ar fi inteligența artificială, robotica, ludificarea, noile dispozitive educaționale și tehnologia blockchain.

Cultura informațională și comportamentul informațional sunt absolut indispensabile chiar și în viața cotidiană, pentru că este esențial ca oamenii să dispună

de instrumentele și competențele necesare pentru a face față diferitelor amenințări din mediul digital, pentru a detecta și a evalua critic dezinformarea și știrile false, pentru a nu cădea în plasa infractorilor cibernetici și pentru a se descurca cu toate gadgeturile care au apărut odată cu noua tehnologie. Educabilii au un rol crescut și o responsabilitate uriașă în crearea de noi resurse, de noi concepte și cunoștințe, în înțelegerea limitelor, dar și a dinamicii transformărilor care se produc permanent în domeniul informării, în utilizarea în mod etic a datelor, informațiilor și documentelor regăsite.

O persoană cu o cultură informațională solidă știe când și unde să caute datele care îi sunt necesare, și cum să evalueze utilitatea lor. În acest sens, competențele digitale, abilitatea de a folosi resursele tradiționale și pe cele electronice în scopul de a accesa, a folosi, a stoca și a organiza, a proteja și a prezenta rezultatele căutării prin crearea unei resurse informaționale noi, fie ea științifică sau din domeniul umanist, sunt un câștig pe care omul îl dobândește prin optimizarea permanentă a comportamentului său informațional.

Utilizatorul care conștientizează nevoia de informare va adresa această cerere unui sistem de informare, printr-un canal de comunicare tradițional (oral, scris pe hârtie) sau modern (e-mail, telefonic,

etc), cu scopul de a primi un răspuns (verbal, scris, vizual) care să-i satisfacă această nevoie. Decizia pe care acesta o adoptă cu privire la canalul de comunicare, la sistemul de informare, la modalitatea de utilizare a acestora constituie comportamentul lui informațional.

Deși o multitudine de studii demonstrează că există o legătură strânsă între comportamentul informațional, între competența de informare și documentare și succesul academic, unii cercetători, cum ar fi J. Ritterbush, consideră că majorității tinerilor din mediul academic îi lipsește abilitățile necesare pentru a ajunge la informația dorită în demersurile sale de cercetare.¹

Esența educației pentru informație constă în acțiunea specialistului din domeniul științei biblioteconomice și a științei informării (library and information science) de a-l asista pe utilizator în demersul său de căutare a datelor care îi sunt necesare, de la accesarea acestora, până la asimilarea lor și crearea propriului produs al cercetării.

Este de menționat faptul că generația tânără este mai deschisă spre cunoaștere, comparativ cu persoanele mai în vârstă, care sunt mai reținute, foarte greu

acceptă schimbarea și nu pot ține pasul cu dezvoltarea tehnologiilor informaționale. Generația Z este cea care se adaptează din mers revoluționării tehnologiei moderne și va fi aptă să gestioneze depășirea granițelor unor simple conexiuni prin rețeaua internet și trecerea la utilizarea IoT (Internet of Things). Societatea se îndreaptă rapid spre o ”smart society, smart grid, smart solutions, smart education”, având la bază accesul la sursele de informație. Conținutul digital este acum mult mai atractiv pentru consumatorii de informație decât sursele tradiționale, în primul rând grație posibilității de accesare de oriunde și oricând. Cea mai mare problemă este aceea creată de faptul că informațiile de pe rețeaua Internet nu sunt organizate structurat, de multe ori nu pot fi verificate în privința veridicității și a autorului lor, uneori au un conținut perimat sau obsolete și de aici calitatea lor îndoielnică.

În procesul de organizare a informațiilor cel mai mare rol îl au profesioniștii în domeniu, aceștia având deja obișnuința dobândită de-a lungul timpului de a dezvolta și menține resurse informaționale de bună calitate, bine structurate și organizate și a căror origine nu poate fi contestată. Cu toate acestea, este

¹ Ritterbush, J., *Assessing academic library services to distance learners: A literature review of perspectives from librarians, students, and faculty*. Ref Libr 2014;55:26-36. In Mohammad Reza Soleymani, Shahin Mojiri, Mojdeh Hashem Zadeh

”The supporting roles of academic librarians in virtual education” : 2017 | Vol. Cap.4, pp 213-218 <https://www.ijeprjournal.org/article.asp?issn=2395-2296>; (online) accesat 30 martie 2021

mult mai dificil să organizezi resurse din domeniul digital în funcție de structura acestora și de publicul pentru care este destinată, tocmai din cauza producției nelimitate a informațiilor, care se reorganizează și se multiplică zi de zi. Specialistul în domeniul informației digitale trebuie să fie foarte selectiv în alegerea, interpretarea și organizarea unor astfel de date pentru a nu le altera conținutul informativ, trebuie să urmărească permanent actualitatea informației colectate pentru a oferi utilizatorului cel mai recent și pertinent răspuns la cererea lui de informare.

Societatea informațională aduce modificări statutului profesional al bibliotecarului, în sensul că acesta este nevoit să treacă de la activitatea de tranzacționare a resurselor informative la cea de intrare în relație directă, mijlocită sau nemijlocită, cu utilizatorii serviciilor bibliotecare, cu scopul de a satisface cererile de informare din ce în ce mai solicitante, mai focalizate pe un subiect sau pe un domeniu, ale beneficiarilor sub aspectul documentării, instruirii, socializării sau al loisir-ului. Pentru a-și atinge acest obiectiv, specialiștii din biblioteci trebuie să-și concentreze eforturile pentru planificarea strategiei de atragere a utilizatorului spre bibliotecă și pentru cercetarea permanentă a nevoilor acestuia.

Modalitatea de interacțiune, de comunicare a utilizatorilor serviciilor bibliotecii cu bibliotecarul și cu profesorul documentarist are o influență semnificativă asupra rezultatelor consumului informațional și comportamentului consumatorilor.

De exemplu, pentru unii utilizatori, la baza deciziei de satisfacere a nevoii de informare stă modul lor de percepere și de acceptare a serviciilor oferite de bibliotecă și C.D.I. , percepție care poate fi subiectivă în ceea ce privește posibilitatea regăsirii informației dorite, din cauza atitudinii sau a reacției față de ei sau față de cererile lor a personalului bibliotecii.

Am constatat, de asemenea, că biblioteca trebuie să atribuie nevoii de informare a utilizatorilor săi cel mai important loc în preocupările sale, întrucât aceștia pot renunța treptat la serviciile ei, dacă eficiența sistemului informațional și documentar nu este asigurată și dacă relația personalului cu clienții săi este defectuoasă.

Satisfacția utilizatorilor privind serviciile bibliotecii reprezintă un indicator semnificativ în aprecierea performanței structurii info-documentare și în evaluarea celor care solicită accesul la resursele ei. Cunoașterea gradului de satisfacție sau a celui de insatisfacție al consumatorilor permite bibliotecarilor să evalueze obiectiv calitatea activităților bibliotecii, cu scopul de a le optimiza în viitor.

Schimbările în atitudini și comportamente ale elevilor în urma folosirii serviciilor bibliotecii se manifestă prin adoptarea unui comportament al utilizatorilor: sunt mai încrezători în abilitățile lor și mai independenți în căutarea informațiilor sau utilizarea tehnologiilor, au o motivație sporită pentru învățare încercând experiențe noi în diverse domenii de interes, conștientizează necesitatea calității vieții și practică un stil de viață sănătos, aleg lectura ca mod de petrecere a timpului liber, consultă o gamă mai largă de resurse informaționale și utilizează informațiile în mod etic, realizează necesitatea și valoarea bibliotecii pentru dezvoltarea personală și comunitară, utilizând mai activ resursele, spațiile și echipamentele bibliotecii.

În final, se poate ajunge la concluzia că satisfacerea nevoii de informație științifică și culturală a lumii în care trăim, comportamentul nostru informațional și atitudinea față de alfabetizarea digitală, depind într-o măsură fără precedent de calitatea bibliotecilor și de competența, profesionalismul și dăruirea specialiștilor din domeniul biblioteconomiei și științei informării.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVA:

APA American Psychological Association - *Learner-centered psychological principles: A*

framework for school redesign and reform. Washington, DC. Online:1997

<http://www.apa.org/ed/leg.html>. – [online] accesat 11.03.2021

BANCIU, D.: *Biblioteca digitală – o cerință a societății informaționale.* În volumul: ”7 teme fundamentale pentru România”, (coord. Dan Dungaciu, Vasile Iuga, Marius Stoian), București, Editura RAO, 2014, 736 p., ISBN: 978-606-609-635-5;

CONSTANTIN, I., *Aspecte actuale ale activității legate de educarea tinerilor utilizatori.* Revista ”Biblioteca”. 2004, Vol. 15, 6, pg. 166-167

KULIKOVSKI, Lidia. *Utilizatorii bibliotecii: teorii, concepte, contexte actuale și emergente.* în: ”Magazin Bibliologic”, 2007, nr. 3-4, p. 20-26.

MADGE., O.-L. - *Așteptările utilizatorilor și acțiunile bibliotecilor universitare din România. O privire de ansamblu recentă.* În ”Studii de Biblioteconomie și Știința Informării”, 21:41-47.

<https://www.ceeol.com/search/article-detail?id=637164> [online] accesat 29.03.2021

PARLAMENTUL EUROPEAN – *Raport referitor la conturarea politicii în domeniul educației digitale (2020/2135(INI))* (online) https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2021-0042_RO.html?fbclid=IwAR2SduQZmnUqxrUkvoAA1k5ZO2R7VQ2h9wwqx14PDgNrCtXlh2vbFIMbh40#title1 [online] accesat 22 martie 2021

REPANOVICI, A. *Ghid de cultura informației.* București: Asociația Bibliotecarilor din România, 2012

SOLEYMANI, MR, MOJIRI, S, ZADEH,

MH. *The supporting roles of academic*

librarians in virtual education. In

”International Journal of Educational and

Psychological Researches”, 2017; vol.3,

pp.213-218

<https://www.ijeprjournal.org/article.asp?issn=2>

[395/2296;year=2017;volume=3;issue=4;spage](https://www.ijeprjournal.org/article.asp?issn=2)

[=213;epage=218;aulast=Soleymani](https://www.ijeprjournal.org/article.asp?issn=2) [online] –

accesat 18 martie 2021

RITTERBUSH, J. *Assessing academic library*

services to distance learners: A literature

review of perspectives from librarians,

students, and faculty. Ref Libr 2014;55:26-36.

In Mohammad Reza Soleymani, Shahin

Mojiri, Mojdeh Hashem Zadeh ”The

supporting roles of academic librarians in

virtual education” : 2017 | Vol. Cap.4, pp 213-

218

<https://www.ijeprjournal.org/article.asp?issn=2>

[395- 2296](https://www.ijeprjournal.org/article.asp?issn=2); (online) accesat 30 martie 2021

VELEA, S., *Noile tehnologii în educație –*

între slogan și impact autentic în activitatea de

predare-învățare, în "Tehnologii moderne în

educație și cercetare”, CNIV, 2009, Editura

Universității din București

VESEL, A-V. *Educația utilizatorilor pentru*

cultura informației în bibliotecile școlare.

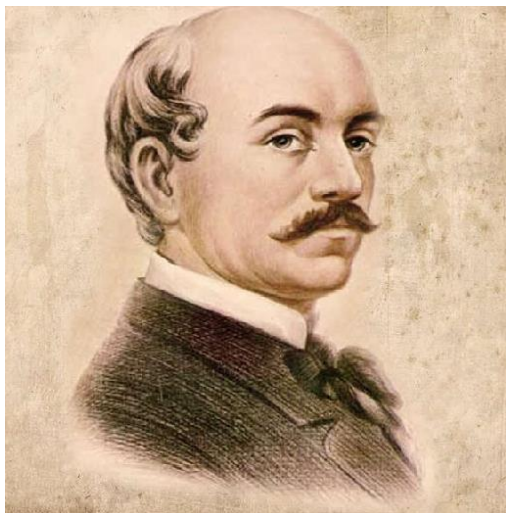
”Buletinul Fundației Urechia”. 2009, Vol. 7,

10, pg. 83-99.

SPIRIT ROMÂNESC ÎN CREAȚIA LUI VASILE ALECSANDRI

*Ploscaru Georgeta-Camelia, profesor
Școala Gimnazială, comuna Târgșoru Vechi*

Motto: „Aice-i țara basmelor.”²



Atmosfera din casele copilăriei de la Iași și de la Mircești, basmele jupănești Gahița, cântecele lui Dincă lăutarul, primele învățături ale dascălului Gherman Vida au trezit de timpuriu dorința poetului Vasile Alecsandri de a se dăruia literaturii române. Model al creației sale – arta populară, bun de primă mărime al spiritului românesc. După cercetarea în profunzime a folclorului, textele sale scot la iveală: casa tradițională, portul, graiul românesc, îndeletnicirile oamenilor, „participarea la viață”³.

Cercetările etnografice împărtășesc părerea fermă că bordeiul este prima

locuință construită pe teritoriul țării noastre. Compus dintr-o singură încăpere sau cu tindă, bordeiul oferea adăpost. În povestirea *Balta-Albă*, detaliile despre bordei amintesc de existența unei singure încăperi cu „ușa [...] prea gios”, modest mobilată - cu un singur pat, sau laviță. În poezia *Vânători și vânătoare* „căsuța mică”⁴ pare un loc primitiv și potrivit pentru a adăposti o „fetică”⁵ harnică, a cărei îndeletnicire este de a toarce. Preocupările românilor arată stabilitatea, iar primele acoperișuri ale caselor sunt rodul muncii lor. Caracterul durabil al acoperișurilor din paie, trestie, stuf sau șindrilă se datora, pe de o parte, cantității de fum, care pătrundea treptat în tavan și devenea o adevărată barieră de protecție împotriva precipitațiilor, pe de altă parte, formei înclinată, destinată scurgerii apei. Primele versuri ale poeziei *Paștele* rețin atenția cititorului tocmai cu imaginea unor locuințe: „Căsuțele / [...] Lucesc sub a lor malduri de trestii aurite”⁶. Emoția creată de înfățișarea spațiilor ocrotitoare este plină de încredere, omul poate trăi aici, alături de cei dragi, cum se cuvine.

² V. Alecsandri, 1977, *Ostașii noștri*, București, Editura Minerva, p. 418.

³ G. Călinescu, 1954, *Istoria literaturii române*, București, Editura de Stat pentru literatură și artă, p. 225.

⁴ V. Alecsandri, 1977, *Ostașii noștri*, București, Editura Minerva, p. 100.

⁵ *Idem*, p.100.

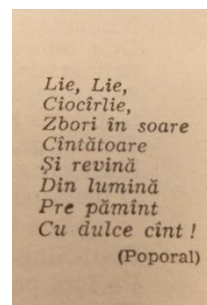
⁶ *Idem*, p. 30.

Satul patriarhal înseamnă ocupații casnice, ivite pentru a împlini așteptări fundamentale: prepararea hranei, prelucrarea lânii, a fibrelor de in sau de cânepă, confecționarea obiectelor de îmbrăcăminte. Liniile simple ale pieselor costumului tradițional românesc s-au păstrat până în zilele noastre. Obiectele atrag atenția asupra îndemânării femeii de la noi. Țesăturile pentru îmbrăcăminte sunt fine, iar decorul relevă simboluri străvechi. Săteanca schițată de Alecsandri este dovada că femeia româncă purta furca de tors pretutindeni, la șezătoare, la fântână, când însoțea animalele la pășunat: „Pe cărarea înflorită care duce la fântână, / În ștergar și în catrință, merge-o sprintenă română; / Ea la brâu-i poartă furcă”⁷, „Copilița ce tot vine / [...] Ea cu mâna-i firu-ntoarce / Când mergând, când stând pe loc”⁸. Marama de borangic sau ștergarul s-a purtat în Muntenia, Moldova, Oltenia, Transilvania și este considerată cea mai importantă piesă a portului femeiesc, deoarece femeia își

împodobește capul în zi de sărbătoare după modelul oferit nouă de Fecioara Maria: „Români cu fețe dalbe, / Românce cu ochi negri și cu ștergare albe / [...] fac praznic la un loc”⁹.

În România, toate lucrările câmpului erau însoțite de cuvinte care exprimau dorința de belșug: „Noroc bun!”¹⁰. Bobul de grâu era aruncat în brazdă din traista cusută cu motivul soarelui, iar coarnele plugului erau împodobite cu o năframă pentru ca „Sfânta muncă de la țară”¹¹ să păstreze calitatea de „izvor sacru de rodire”¹².

Vasile Alecsandri a cântat în operele sale această „țară a țărilor”, sporindu-i valoarea. El a arătat însemnătatea tuturor faptelor de viață ale poporului său, cât de mult a îndrăgit aceste meleagurile, precum și purtarea de grijă a divinității pentru tot ce este românesc: „Toți îngerii cerului / Te-au îndrăgit”¹³.



⁷ *Idem*, p. 45.

⁸ *Idem*, p. 292.

⁹ *Idem*, p. 30.

¹⁰ *Idem*, p. 31.

¹¹ *Idem*, p. 31

¹² *Idem*, p.31

¹³ *Idem*, p. 419.

BIBLIOGRAFIE

1. ALECSANDRI, Vasile. (1977) , *Ostașii noștri*, București, Editura Minerva.
2. ALECSANDRI, Vasile. (2000), *Proză*, București, Editura Cortex.
3. CĂLINESCU, G. (coord.), (1954), *Istoria literaturii române*, București, Editura de Stat pentru literatură și artă.
4. PLEȘCA BELCIN, Cornelia. (1992), *Bazele etnograției române*, Partea întâi, București.
5. ROTARU, Ion. (1971), *O istorie a literaturii române*, București, Vol. I, Editura Minerva.
6. DEX 2016 = *Dicționarul explicativ al limbii române*. Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti”, București, Editura Univers Enciclopedic Gold.

TEATRUL – METODĂ EDUCAȚIONALĂ

Neculai Nicolette, bibliotecar Colegiul de Artă "Carmen Sylva" Ploiești

Am fost întrebată, de-a lungul celor treizeci de ani de muncă, cum am ajuns bibliotecar, de ce această meserie și dacă îmi place. Răspunsul meu a fost mereu același: destinul meu a fost acesta și îmi place extraordinar de mult ceea ce fac. Dacă la început am crezut că este o slujbă provizorie, după un an petrecut printre cărți și copii, am început să iubesc ceea ce făceam și m-am hotărât că vreau să rămân, să practic această meserie. Acum sunt convinsă că nimic nu a fost întâmplător, deoarece în toți acești ani, în această meserie am avut și am cele mai numeroase și mari satisfacții. Realizările mele au pornit de la faptul că iubesc teatrul, iubesc scena și mi-am folosit abilitățile în arta teatrală ca metodă educațională.

Teatrul este un minunat mijloc de educare a copiilor. Rolul educativ al teatrului a fost afirmat încă din Antichitate (Aristotel), dar abia în prima decadă a sec.XX, în Anglia, se remarcă primele încercări de a folosi cursuri de „dramă” ca metodă de educare și formare a elevului.

Creatorul conceptului de „play-way” în educație („educație prin joc”) este Henry

Caldwell Cook, care vedea în joc, „cea mai naturală modalitate de a educa un tânăr”. El a fost printre primii care atrăgeau atenția asupra ineficienței sistemului de educație bazat doar pe „memorarea informațiilor primite”.

Teatrul este un adevărat instrument de auto-terapie pentru copii, ajutându-i să se conecteze cu emoțiile lor, să se elibereze de sentimente negative. Prin teatru, copilul își îmbogățește vocabularul, și-l extinde, își dezvoltă memoria, abilitățile de comunicare și ascultare, va avea capacitatea de a crea și inventa soluții la problemele cu care se confruntă în viața de zi cu zi. Nu în ultimul rând, teatrul creează o comuniune între copii, aceștia împărtășind unii cu alții experiența sentimentelor trăite aici, învață să fie mai puțin individualiști.

Pentru toate aceste motive mi-am dorit să fac teatru cu copiii, să-i pregătesc pentru diferite concursuri de interpretare artistică. Începutul a fost timid, dar am căpătat experiență destul de repede. Fiind prezentă permanent la concursurile de teatru județene, interjudețene și naționale, participând la aceste evenimente cu elevi de diferite categorii de vârstă, am creat un

renume Colegiului de Artă „Carmen Sylva” prin premiile extraordinare obținute.

Cel mai important aspect este însă, că suntem o „familie” unită de această dragoste pentru teatru. Am văzut cum crește această „familie” de la an la an, cum unii dintre membri ei au plecat și alții le-au luat locul. Am văzut cum s-au transformat, unii dintre ei, din copii timizi, neîncrezători, în copii siguri pe ei, dezinvolți, comunicativi, sociabili. Am văzut copii care nu rosteau corect și clar cuvintele, dar care prin exercițiile de dicție cerute de teatru și-au îndreptat aceste probleme. Munca nu este una ușoară, dar satisfacția este imensă. Pot spune cu mândrie că cea mai mare satisfacție o am când mă reîntâlnesc cu foști elevi, care își amintesc cu mult drag de vremurile în care făceau parte din trupa de teatru a colegiului și mărturisesc cât de mult i-a ajutat în viață, în momente neașteptate.

Înființarea trupelor de teatru, pe categorii de vârstă (gimnaziu, liceu) a avut un rezultat minunat. Copiii au putut citi mai ușor și înțelege mai bine mesajul pieselor de teatru prevăzute în programa de limbă și literatură română. Elevilor de liceu le-a trezit curiozitatea să citească și teatru modern, astfel am ajuns să citim piesele lui Matei Vișniec, după care am pus în scenă două dintre ele: „Și cu violoncelul ce facem?” și „Apa de Havel”.

Festivalul de Teatru Scena! Premiul I "Și cu violoncelul ce facem?" de Matei Vișniec



Premiul I și Marele Premiu sunt premii obținute cu reprezentațiile acestora pe scena a două concursuri foarte importante: Concursul Interjudețean de Teatru „Scena” și Concursul Național de Teatru Amator din cadrul Festivalului Național „I.L.Caragiale”.



În viitor, la sugestia elevilor, mi-am propus să împletesc teatrul clasic cu teatrul modern, și să încercăm un nou mod de abordare a pieselor.

În ultimul an și jumătate, elevii trupelor de teatru au simțit lipsa

concursurilor, a competițiilor. Tocmai de aceea așteptăm cu nerăbdare noul an școlar, an în care ne-am pus speranța că vom fi din nou pe scenă și pe podium, cu noi piese.

INDEX AUTORI

Arhire Cristina Carmen _____	p. 10
Bulgaru Gabriela _____	p.12
Ivan Ioana _____	p. 20
Mehedinți Cornelia Nicoleta _____	p.16
Minea Elena _____	p. 22
Neculai Nicolette _____	p. 31
Niculescu Mihaela-Oana _____	p. 2
Ploscaru Georgeta-Camelia _____	p. 29
Teodorescu Corina _____	p. 5
Vasile Elena _____	p. 14

COLECTIVUL REDACȚIEI INFO PH NR. 9 / Sept. 2021:

• COORDONATOR:

❖ Mihaela–Oana Niculescu, bibliotecar Casa Corpului Didactic Prahova;

• REDACTARE, TEHNOREDACTARE:

❖ Mihaela–Oana Niculescu, bibliotecar Casa Corpului Didactic Prahova;

❖ Elena Minea, bibliotecar Liceul Tehnologic Energetic "Elie Radu",
Municipiul Ploiești

• ADRESA REDACȚIEI:

Biblioteca Casei Corpului Didactic Prahova, Ploiești, Strada Democrație Nr. 35;

• ADRESA EDITURII CCD PRAHOVA:

Ploiești, Strada Democrație Nr. 35;

• TELEFON / FAX: 0244/577.338

Web: www.ccdph.ro